

कोष्ठकोटि (कोष्ठ + कोटि) m. N. pr. eines Wesens im Gefolge von Civa Vjāpi zu H. 210 (कोष्ठकोटि).

कोष्ठपाल (कोष्ठ + पाल) m. 1) a municipal officer, a constable Wils. — 2) a watch, a guard Wils. the watch of a city Trans. R. A. S. I, 183. — 3) a storekeeper, a treasurer Wils.

कोष्ठवत् (von कोष्ठ) m. N. pr. eines Gebirges MBh. 14, 1174.

कोष्ठगार (कोष्ठ + गार oder घागार) m. n. Kornkammer Vjāpi zu H. 234. कोष्ठगारायुधगारदेवतागारभेदकान् M. 9, 280. रत्नवसनां लङ्का कोष्ठगारावतंसकाम् R. 5, 10, 1. कोष्ठगारं च कोपं च Mārk. P. 7, 28. ब-  
हुधनधान्यद्विष्टकोशकोष्ठगार adj. SADDH. P. 4, 8, b. 9, b. 10, a.

कोष्ठगारिक oder का von कोष्ठगार ein best. Thier(?), Schalthier(?) Suçr. 1, 376, 8.

कोष्ठगारिन् (wie eben) m. ein best. giftiges Insect Suçr. 2, 288, 14.

कोष्ठल (von कोष्ठ) m. N. pr. eines Mannes SCHIEFNER, Lebensb. 233 (23). 237 (27). — Vgl. कोष्ठिल.

कोष्ठीप्रदीप (कोष्ठी + प्र) m. Titel eines im ÇKDr. häufig citirten astr. Werkes.

कोष्ठ (von कोष्ठ) adj. durch die Eingeweide d. i. die Wege im Innern des Leibes vermittelt: (प्राणस्य) कोष्ठमनुप्रदानम् RV. Prāt. 13, 1.

कोष्ठ (1. का + उल्ल) adj. lau P. 6, 3, 107. Vop. 6, 96. AK. 1, 1, 3, 36. H. 1386. Suçr. 1, 18, 16. 47, 18. 132, 3. 206, 3. Ragh. 1, 84. — Vgl. कवोष्ठ, कडुष्ठ.

कोसल m. N. pr. eines Landes und des dasselbe bewohnenden Kriegerstammes P. 4, 1, 171. VP. 190, N. 79. LIA. I, 129. Ind. St. 1, 180. fgg. कोसलविदेहा: Nachkommen des Māthava Videgha Çat. Br. 1, 4, 4, 17. In den spätern Schriften stets mit श्रि geschrieben: कोशलो नाम मु-  
दितः स्मृता वनपदे महान् । निविष्टः सरयूतीरे पशुधान्यधनर्द्धिमान् ॥  
अथोद्या नाम तत्रास्ति नगरी R. 1, 5, 5. 6. कोशला: MBh. 6, 347. 8, 2084. 2105. 13, 244. 14, 2469. N. 9, 23. HARIV. 12832 (कोशिकामला:). R. 2, 49, 8. 50, 1. 4, 40, 25. VARĀH. BRH. S. 14, 8 in Verz. d. B. H. 240. VP. 186. 479 (die sieben K.). कोशलाधिपति MBh. 2, 1117. N. 21, 22. कोशलराज R. 3, 41, 39. स (रामः) यैः स्पृष्टो ऽभिदृष्टो वा संविष्टो ऽनुगतो ऽपि वा । को-  
शलास्ते ययुः स्थानं यत्र गच्छन्ति योगिनः Bhāg. P. 9, 11, 22. कोशलात्मजा f. die Tochter des Königs der Kosala, Bein. einer Gemahlin Daça-  
ratha's, der Mutter Rāma's, ÇABDAR. im ÇKDr. प्राक्षोशलान्पान् MBh. 2, 1117. पूर्वा: कुत्तिषु कोशला: 594. ततो गोपालकत्तं च सोत्तरानपि कोश-  
लान् (अजयत्) 1077. Ragh. 9, 1. 18, 6, 26. उत्तरकोशलेश्वर 3, 5. उत्तरको-  
शलेन्द्र 6, 71. भजेत रामं मनुजाकृतिं हरिं य उत्तराननयत्कोशलान्द्विधम्  
Bhāg. P. 5, 19, 8. कोसला f. N. pr. der Hauptstadt (Ajodhjá) ÇAÑK. zu  
PRAÇNOP. 6, 1. कोशला H. 973. MBh. 3, 8152. 15246. N. 24, 23. Ragh. ed.  
Calc. 1, 35. Mārk. P. 8, 249. उत्तरीयं सरयूं रम्यां दृष्ट्वा पूर्वां च कोशलाम् MBh.  
2, 795. उत्तरकोशला = अथोद्या TRIK. 2, 1, 12. Nach der ÇABDAR. und  
dem UṢṢIK. im ÇKDr. bezeichnet auch कोशल m. die Stadt Ajodhjá  
ÇABDAR. hat die Form कोषला. Die Ableitung des Wortes von कुशल  
(LIA. I, 129, N. 3) können wir nicht billigen. — Vgl. उपकोसल und को-  
सल्य.

कोकुट m. N. pr. eines Mannes gaṇa शिवादि zu P. 4, 1, 112. — Vgl.  
कोकुट und कोकुल.

कोकुल 1) adj. undeutlich redend H. ç. 91. — 2) m. a) ein best. mu-  
sikalisches Instrument (वाद्यभेद) MED. I. 84. — b) ein best. spirituosos  
Getränk H. an. 3, 642. Suçr. 1, 189, 12. — c) N. pr. eines Rshi H. an.  
MBh. 1, 2049. 13, 6271. 7671. Verfasser eines Werkes über das Drama  
(नाट्यशास्त्रप्रवक्तृ) MED. Vgl. कोकुट und कोकुलीपुत्र. — d) N. pr. eines  
Volkes (v. l. कोशल) VARĀH. BRH. S. 14, 27 in Verz. d. B. H. 241. — Lässt  
sich in den beiden ersten Bedd. (aber वाद्यभेद könnte auch blosser Var.  
von मध्यभेद sein) in को + कुल (vgl. कुतूकुल, कोलाकुल) zerlegen. —  
Vgl. कुक्षकोकुल.

कोकुल m. N. pr. eines Mannes gaṇa शिवादि zu P. 4, 1, 112.

कोकाल adj. von कोकाल: कोकाला (v. l. गौकाला) दण्डमाणवाः, धत्ते-  
वासिनः P. 4, 3, 130, Sch.

कोकिल patron. von कोकिल P. 4, 1, 120, Kār. कोकिली f.: द्वे सौत्रा-  
मणौ कोकिली चरुसौत्रामणी च LĀṬJ. 3, 4. Ind. St. 3, 385 (vgl. 1, 83).

कोकुट m. pl. N. pr. eines Volkes MBh. 6, 367. VP. 193. — Vgl.  
कोकुर.

कोकुल und कोकुन्दक vv. II. für कोकुट VP. 193, N. 116.

कोकुर (von कुकुर) m. pl. N. pr. eines Volkes MBh. 2, 1804. 1871. 16,  
134. — Vgl. कुकुर, कोकुट.

कोकवादि m. N. pr. eines Mannes, pl. PRAVARĪDHJ. in Verz. d. B. H.  
58, 1. कोकवादया: (!) ebend. 5.

कोकूर्त्त m. N. pr. eines Mannes Çat. Br. 4, 6, 4, 13.

कोकृत्य (von कु- कृत oder कुकृत्य) n. 1) Schandthat, Schlechtigkeit.  
— 2) Reue TRIK. 1, 1, 132. 3, 3, 308. MED. j. 80.

कोकुट (von कुकुट) adj. gallinaceus: (मृष्टमोसचयैः) मार्गमापूरकोकुटैः  
R. 2, 91, 65. घ्राण Suçr. 2, 226, 5. पुरीष 390, 13.

कोकुटिक = कुकुटो पश्यति (संज्ञायाम्) P. 4, 4, 46. m. 1) ein Verkäu-  
fer von Hühnern Vjūtp. 96. — 2) ein Bettler, der stets auf den Boden  
sieht, um auf kein Thier zu treten. — 3) Heuchler AK. 3, 4, 1, 17. H. an.  
4, 9. MED. k. 183.

कोकुटिकन्दल m. eine Art Schlange TRIK. 1, 2, 4. — Zerlegt sich in  
कोकुट (von कुकुट) + कन्दल; vgl. कुकुटभ and कुकुटादि.

कोकुल adj. von कुल Bauch P. 4, 2, 96, Sch.

कोकुल adj. von कुल (देश) gaṇa धूमादि zu P. 4, 2, 127.

कोकुल (von कुल) 1) adj. im Bauche befindlich P. 4, 3, 56. — 2) m.  
Schwert (vgl. कुल am Ende) BHĀṬJ. 4, 31.

कोकुल m. Schwert P. 4, 2, 96. AK. 2, 8, 2, 57. H. 782. DAÇAK. 71, 1.

कोङ्क m. = कोङ्क = कोङ्का ÇABDAR. im ÇKDr.

कोङ्का m. pl. N. pr. eines Volkes MBh. 6, 367. VP. 193 (mit न). —  
Vgl. कोङ्का.

कोङ्का m. = कोङ्का ÇABDAR. im ÇKDr.

कोचवार patron. von कूचवार gaṇa विदादि zu P. 4, 1, 104. कोचवार्य  
adj. aus Kūkavāra stammend P. 4, 3, 94.

कोजप patron. von कुजप in कार्तिकोजपे P. 6, 2, 37.

कोच्च m. N. pr. eines Berges (s. कौच्च) TRIK. 2, 3, 3.

कोञ्जर (von कुञ्जर) 1) adj. f. einem Elephanten gehörig u. s. w.: पद्  
MBh. 13, 5580. कोञ्जरो योनिम् Bhāg. P. 8, 4, 12. — 2) m. N. pr. eines  
Volksstammes TROYER in Riça-Tar. t. II, p. 312.